

⑤

אלהות האלוקה - לה כח שפיקה יזה:

יב. בהאי כללא שלא יטייל בפרדס אלא מי שכולא ריטו בבשר ויין. י"ל דליינו במי שרשא לעשותה רק כפי חובת החורה מצד הדין. אבל מי שמוציא בלבו חשק ותשוקה ללמוד הדברים הפנימיים. להשכל באמתותיו. הרי הוא בכלל לעולם. למד אדם חורה במקום ששלבו הפזן". כיון שמהם בודא יש לו לה כשרון מיוחד. ומה עצמו מוכח שוואו הצנו של הקב"ה שהוא יעסוק ביריעת שמו ית'. וזולת זה כל הענינים האלה הנוגעים ליריעת שמו ית' כפי הצורך של קביעת הדיאה. כפי מה שהאדם מרגיש בו מה היא קביעת הדיאה. וייתן שכבר חנו השי"ת דעת והשכל ושהוא מכין היסוד שהם קובעים בו את הדיאה מכלולעד מחסר לו. אצלו ודאי הם עצמם הכשר והלהם המה. ואין זה כלל בכלל טורח פרדס רק מה שהוא למעלה מכדי צרך קביעת הדיאה. ע"כ מי שמוציא שכלו ונטיות יאמת לדעת את ד'. יהי חזק מאוד כדרכו וידע כי ישכיל ויעלית. ודיאה לקבע ומניס יעושים לדעת פשטי החורה והלכותיה בעיני כראוי. ועיקר למודו בעומק שמחת לב קביעות יהי כמה שנפשו חושקת לדבקה ביריעת שמו ית'. וידע שלו כך יאחה. ואם דיאה שרוב הלומדים אין הנהגתם כך. דיע שבאמת להם דארי שלא יהרסו אל הקודש עד שילכו כפי ההדרגה. ואין שייך בזה להתרוממות והתפארות. רק בחזיונות מחולקות באצילות הנפשית.

יש לומר שמי ששכיל לפי טבעו דורש דוקא. שיהיו הענינים הקדושים האלהיים פוערים ושמודים אצלו ושישכיל בהם. אז אי אפשר לו להיות וזכור ית' חמיד רק על ידי היריעת שמו והשכיל. כי כל זמן שיהיוס המזון הנצרך לפי המנוג הרי החלישות מנוגשת. אחר-על-פי שמי שאין צורך כל כך למנוג יהי בריא אולם כמעט מזון. מכל מקום אין ללמוד מאיש לאיש. על כן מי שלבו נשאהו לעיין בענינים הדומים לא רבהל וידע כי כך היא חובתו. והדרך הכבושה לכל לא ניתנה לגמרי. אבל ידע כי אי אפשר כלל שחיהי נאה לו בלא השקפה פרטית על מה שגפשו דורשת ממנו. ואז ישכיל ויעלית ויהי עובד את לב.

בשמה וטוב לב.

3

מחלקת המבחנים - 47-2720

יב. בואי כללא שלא יטייל בפרדס אלא מי שמלא כרסו בבשר ויין. יל' דהיינו במי שטבא לעצמות רק כפי חובת החתירה מצד הדדן. אבל מי שמרגיש בכל בו חשק וחשוקה ללמוד והבדלים הפנימיים, להשכיל באמתותו ית', הרי הוא בכלל לשלם ילמד אדם חודש במקום שלבו תפנן". כיון שמחמתם בודא יש לו לה כשרון מיוחד, ומה עצמו מוכח שוודו רצונו של הקב"ה שהוא יעסוק בידעת שמו ית'. וולת זה כל הענינים האלה הנוגעים לידעת שמו ית' כפי הצורך של קביעת היראה, כפי מה שהאדם מרגיש בו מה היא קביעת היראה. וזיון שכבר תנו השי"ת דעת והשכל ושהוא מבין היטיב שהם קובעים בו את הדרא מכלעדם מחסר לו. אצלו ודאי הם עצמם הכשר והלהם המה, ואין זה כלל בכלל טיול בכפרדס רק מה שהוא למעלה מכדי צרך קביעת היראה. ע"כ מי שמרגיש שכלו נטותו באמת לדעת את ד', יהי חזק מאד בדרכו וידע כי ישכיל ויצליח, ודאה לקבע זמנים ישומים לדעת פשטי החורה והלכותיה בעיון כראוי, ועיקר למודו בעומק שמחת לב קביעות יהי כמה שנפשו חושקת לדבקה בידעת שמו ית', ודע שילו כך יאחה. ואם דאה שרוב הלומדים אין הנהגתם כך, ידע שבאמת להם ראוי שלא הרסו אל הקדש עד שילכו כפי ההדרגה, ואין שיך כזה להחורמנות והתפארות, רק בחינות מחולקות באצולות הנפשית.

ויש לומר שמי ששכלו לפי טבעו דורש דוקא, שיהיו הענינים הקדושים האלה יישעוררים ושמוררים אצלו וששכיל בהם, אז אי אפשר לו להיות וזכו ית' חמיר רק על ידי יודיעת שמו והשכלתו. כי כל זמן שיחסר המזון הנצרך לפי המזג הרי החלישות מורגשת. אין אף-על-פי שמי שאין צורך כל כך למזונו יהי' בראי אולם כמעט מזוין, מכל מקום אין ללמוד מאיש לאיש, על כן מי שלבו נשאהו לעיון בענינים הרומים לא יבהל וידע כי כך היא חובתו, והדרך הכבושה לכל לא ניתנה לגמרי, אבל ידע כי אי אפשר כלל שחיה נאה לו בלא השקפה פשוטה על מה שפגשו דורשת ממנו, ואז ישכיל ויצליח ויהי עובד את ד' בשמחה וטוב לב.

[illegible]

יב. בואי כללא שלא יטייל בפרדס אלא מי שמלא כרסו בכשר ויין. יל' דהיינו במי שטבא לעצמותו רק כפי חובת החמה מצד הדדן. אבל מי שמרגיש בכלו חשק וחשוקה ללמוד והבדלים הפנימיים. להשכיל באמתותו ית'. הרי הוא בכלל לשלם למד אדם חודש במקום שלבו תפץ". כיין שמחתם בודאי יש לו לה כשרון מיוחד, ומה עצמו מוכח שוודו רצונו של הקב"ה שהוא יעסוק בידעת שמו ית'. וולת זה כל הענינים האלה הנוגעים לידעת שמו ית' כפי הצורך של קביעת היראה. כפי מה שהאדם מרגיש בו מה היא קביעת היראה. וזיין שכבר תנו השי"ת דעת והשכל ושהוא מבין היטיב שהם קובעים בו את הדרא מכלעדם מחסר לו. אצלו ודאי הם עצמם הכשר והלהם המה. ואין זה כלל בכלל טיול בכפרדס רק מה שהוא למעלה מכדי צד קביעת היראה. ע"כ מי שמרגיש שכלו נטותו באמת לדעת את ד', יהי חזק מאד בדרכו וידע כי ישכיל ויצליח. ודאה לקבע זמנים ישומים לדעת פשטי החורה והלכותיה בעיין כראוי. ועיקר למודו בעומק שמחת לב קביעות יהי כמה שנפשו חושקת לדבקה בידעת שמו ית'. ודע שילו כך יאחה. ואם דאה שרוב הלומדים אין הנהגתם כך. ידע שבאמת להם ראוי שלא הרסו אל הקדש עד שילכו כפי ההדרגה. ואין שיך כזה להחורמות והתפארות. רק בחינות מחולקות באצילות הנפשית.

ויש לומר שמי ששכלו לפי טבעו דורש דוקא, שיהיו הענינים הקדושים האלה יישעוררים ושמוררים אצלו וששכיל בהם. אז אי אפשר לו להיות וזכו ית' חמיר רק על ידי יודיעת שמו והשכלותו. כי כל זמן שיחסר המזון הנצרך לפי המנהג הרי החלישות מורגשת. ואף על פי שמי שאין צורך כל כך למנותו יהי' בראי אולם במעט מזון, מכל מקום אין ללמוד מאיש לאיש. על כן מי שלבו נשאהו לעיין בענינים הרמזים לא רבה וידע כי כך היא חובתו. והדרך הכבושה לכל לא ניתנה לגמרי. אבל ידע כי אי אפשר כלל שחיה נאה לו בלא השקפה פשוטה על מה שפגשו דורשת ממנו. ואז ישכיל ויצליח ויהי עובד את ד'.

בשמה וטוב לב.

זמנה רחוקים כי גס זה היה ענין נתינת עת סמישע שם רעה נקרא
 במצותה, אזל הקציה נקצל ונולד רחוקים וישנור אומד ונבל
 רע, וצפרק שקפר הזוהר ונולד ונשק וכל אומד ולומד על קפר הזוהר
 ורמזי ורן על הרמזי דוקא וקפר עברי אורה הם מקוים גדולים
 לשנויה למקן כל מהגלגלים, וכן כל ונעשה ורכבה וצפרק במהירה
 דצוק ללדיק אונת אל מירא ואל מהם, ועוד זוהר לנפשו על מדינה
 צנפשו להשיג שום נאות כי אם רץ לנך שז לאמר הקציה אחר
 יחיד ויוחמד, אי אי הוא, אי רלאן ואי אחרון, אי כהר אי
 חכונה צניה דעת אי מהגית מהיני, ונבלעדי אין אלהים, לית אחר
 פני וניה, והכל במהגמות ובה אין סוף, אלוהות אחר יחיד ויוחמד
 אין עוד, וזמר לא משיג כלל אלא עני' לנורד לשנות כמה רוח
 לפני משיג בעינות אורח למלאות נמות ונרש והכנה גדולה במצות
 ישראל, וזהו אל המסתכל בקן קן על המשיכה אלא צנוה שיש בו אי
 סוף הנוחיה את הכל ציה וציץ עדי עד וזוהר אלהים אונת היא
 אלהים חיים ונולד עולם צדק שם כבוד ונלכותו לשונם ועד (עין
 ליקוטי הש"ס ונורן האר"י ונורא צויר"ש ונשם ורן הרמזי) וכוון
 שפנתי אי השפל נרצרי ורן כי הוא האונת יי' שם יהיה ונצודק
 וכל ענין שונם לי צדוק רעם הזה שמוניות גובר היו לעדין שם
 מיוקן בן תשיעה ישנים שפר הזוהר והתקונים לישמות זה והיה רשם
 מעלו קודמות לחכמותו וימיקים, וצאונת צמדרי"ק נמשך במשמות הלמוד
 להכות על קדקדו של אלישע שקטה עטות גמור כי ללל נחמה לצ
 צני ישראל לעלודי רצון דמירימא על זקן ונולד רחוקים כי אי
 מצאונת לני שאין לו דעה ויוצאת כל לרבו, אי שהוא עדיין רך
 צפרים ולא זכך עדיין הודות יכול להזיק למעניים וירא לנפשו
 וילאנו

1812

1812

על ארץ העשיה.

יד

אלהינו. לפני שהיה נחלק את הקדושה שש עולם העשיה.

הוא סופג ברוח את כל הנפישות. דרשות לשכחתי שש עולם זה.

ד כרי הכשרתו את ההתמנהגות השלמה. את העזרמות שלפני.

כשם שבחלקה לפני התבטחתי הכיר יותר מכל את צופק

היצור והזיות ששש זה שקוע בחוכמו. ומפני כך קנא

אש שלמה לבצר את רוח הטובאה והמחזיקים בו. כן יכיר אחרי

יסופו את כל יצוצן קודש שבפניו זה. שהצדחתו ברוח שש.

ישיב כל אבות על בניו. ולב בניו על אבותם.

(5)

כלה מנסותה ומפיעים עליה אורה. הנבילות שבאה הנטיות הנצחיות הנן פורות
בכתבים בלים ומפורדים של בעלי הקבלה השמשות. בהמשך הזמן רבו המשימשים
בקליפתם של המושגים העשירים הללו. אשר מעולם לא הציצו בחכמו הפנימי. סגולה
יש לאוצרות כאלו. שבלא דעה יב הם שופכים על הנשמה אור הפעולה. כשהיא
לפחות ישרה. כשהדגשותה הנן נורמליות. חוכל ההפעלה להיות עדינה. רגשי
האמנות. שהנח המימנים היותו מובחקים לשמה בריאה. מתגברים. ונטיות האצילות
מחזקות. והבחילה בגסות החיים מתאדרת. גם עי סגולה. הצלצול המבטא של
אוצרות תן הללו. אבל אם הדברים באים לשדרה שפלה. שהנאותה השמשות נמצות
בה. והרשעות והשפלות. שהנפחות מחוללות. לא יחסרו לה. אז עלולים אוצרות
כאלו להחפץ. לרועץ אן לטות קורים שחורים במעמקי הנשמה. אשר יוכלו להיות
למקור משחת של השקפות-עולם שחורים ומדולדלות. שבכחו להרעיל נשמות רבות
ולחלול את ארסן גם ברושה על דורות. עד אשר תקום נטיה של חיים ריאליים.
שאינה חפזה בשם נסתר. ובמטאטא השמד מטאטא את הקורים הללו. ובראותה
שהנדללה את האורה. חלמה כי רמה. ידה וכי אין חכיון ואין סתר במלא החיות.
אבל מיד חרגיש את חולשתה. אחרי אשר חרגיש רק מעט. כי אותה המלאכה של
פיתר הקורים כמעט צלחה בידה. המצא את עצמה עלובה עם כל אוצרה הרוחני
הגלוי. שלא יוכל למלא את נפשה. ואז חרגיש את הטוב הגנוה באוצר חסתר.
כשהוא אן ינתן לה באופנים הנגונים. בשיעורים מתאמנים. באופי נערך ובתכסיס
מלא של דעה שלמה ומסור מעשי בריא וחסון.

אלהינו. לפני שהיה נחלק את הקדושה שש עולם העשיה.
הוא סופג ברוח את כל הנפישות. דרשות לשכחתי שש עולם זה.
ד כרי הכשרתו את ההתמנהגות השלמה. את העזרמות שלפני.
כשם שבחלקה לפני התבטחתי הכיר יותר מכל את צופק
היצור והזיות ששש זה שקוע בחוכמו. ומפני כך קנא
אש שלמה לבצר את רוח הטובאה והמחזיקים בו. כן יכיר אחרי
יסופו את כל יצוצן קודש שבפניו זה. שהצדחתו ברוח שש.
ישיב כל אבות על בניו. ולב בניו על אבותם.

דבר

דבר דור הפלגא מסדו אמתו אל כי ויאל לנו עיי
האידים אשר כי קורא בכל דור דור כמנכר וגם בדורינו זה
אלוי הראשונים והאחרונים לא האבנים נוכל מישאל וקרא
לאילו ויחמול על ענו וישאל לו עיר וקדיש מן שמיא נחמ
הרב הגדול האלוי המסור מורי ורבי כמחז"ר יחמק לרוב
אשכנזי ולי"ה מלא מורה כמיון במקרא במשנה במלמוד
נפלאעל במדרכים והגדום. כמעשה בראשית במשנה מרכבה
בין נציתם אלנות בשמות עושים נציתם מלאכים מוכרי בחכמת
הפלאות המוכר כרש"י כפרסה ואמה מחוה יודע בכל מנשי
נני אדם ששעו ושמעידים לשמות יודע כמחשבות כ"א טרס
וילאום מן הכח אל הסועל יודע עמידות וכל הדברים ההווים
בכל הארץ ולמש שגור סמיר בשמים יודע בחכמת הנגלות
מי מוש ועי יסן וליסם האלו בלאו חקום מלויס בלגים
העליון ובמחז"ר המסמון יודע בגלאגים הכר ולגיה לט דברים
נפלאים ממחבל ולפני נשעיו נשמות האלוקים הראשונים

והאחרונים והמחשבה עומים נחמתי האמת מוכר נצית האדם
כל מעשיו ע"ד הכי ויקרא כפי כלן וכל החכמות המוכרים
יו אללו כמחשבים נחמין בכל עם שרלה נלמי יאסר להחשוד
ולמקור עליהם ועיי ראו ולא אז דברים מוכלים לא נראו
ולא נשמעו בכל הארץ ויווי כשכ"י ע"ה ועד הכה. וכל זה
השג שלא עיי שמוס קבלת מעשיות ח"ו כי אוסור נדול יש
בשמשים אומם כ"ז היה מעלמו עיי מסודותו ופרישותו לחזק
המעשין ימים ושנים רבים כמפלים מדשים גם ימים כמחשבה
הואת ועליהם הוסף מסדו מסדות ופרישות ופריה וקדושה היא
הצלתו לירי אליה הנביא שיהי נגלה אליו חסוד ומדבר עמו
פה אל פה ולמוד ואמ המחמה וכונו שארע להראב"ד ז"ל
ככ"ל בשם הרקאנשי ואף אם פסקה נבואה רומ הקדש ע"ה
אליה ז"ל לא פסק מחז דבי אליה מעיד לוי עלי כמים וארץ
איש לא אשה וכו' אפי' עבר חשיל שמה הכל לפי מעשיו מוכר
רומ הקדש שורה עליו ועז"ה הוכירו נ"ל שם ע"ה ואלה דברים

אין כלל דור דור שלא נמלא בו אצטס יוצר כעליה
שצמח עליהם כה"ק וס"ה ללוי אצטס ז"ל נגלים

עליהם ומלמד אומם סמירי הסממה האלה וכונו שגמול כחוב
בספשי המקובלים גם כעל כסר הקרשני כמב כפרשם נשא
נפי כרבת כהנים חז"ל וה"ה הא דעת האסור רצית יאמק
ז' כרב ז"ל שיש נ' ללויא ז"ל כי נגלה להאשכ"ד ולמד לו
חכמת הקבלה וכונו מוכר להצמח"ד כנו וגם נגלים לו ואלו
מוכר לנט כר' יאמק מי נהור שלא רלס מחולס אים לו
מוכר ואלו מוכר לנ' מלמדיו כאל' מוצא שפי שיר השירים
מנמלה ואלו מוכר לנ' מלמדיו כאל' מוצא שפי שיר השירים

שפת החרוזים

צג

רוזים צריכים להיות מוסברים ומובנים על

ידי רזים דוקא, ולא על ידי דברים גלויים.

וזהו השפה הטבעית של גילויי האמתיות,

שהיא נעלה באין עורר משטת המתרגום, שהוא בנספרא

תרומה.

דוקא הנועלם בגללם מתבאר, ורינוי סעיפי ונעלומה

כל אחד מאיר על חברו, ומעלמה יצא אור.

21.

22.

23.

24.

חלק א: יכולות הספירות לראות ברמונות אפילו הפכיים זה לזה, פירוש - אם הדמיון היה עצמי בספירות, זה פשוט ששני הפכים

אינם עומדים בנושא אחד. אך כיון שאינו אלא רצוני אין שום קושיא שיצא דמיונות הפכיים ממש²¹ כי עתה רוצה הרצון העליון שיצאה

בדרך אחד, ואחר כך בדרך אחר²². והנה זאת תשובה למה שנראה קשה בדברי הרב הקדוש זללה"ה בהרבה דרושים, שנראים דברים סותרים

זה את זה. והדבר הקשה מאד בענין מצב העולמות, שכמה לשונות סותרים זה עם זה. ומה שקשה יותר בזה, הוא ענין העגולים והישר,

שנמצאת עשייה במרכז, ולפי זה היה הקו באמצע העשייה, ועובר עד למטה ממנה. וזה אי אפשר להיות מכמה צדדים, כמו שהקשו כבר כל ירדעי בינה²³. אך תשובת הענין הזה הוא: כי בהיות כל זה מראה

נבואי, היה יכולת במראה ליצאות שני דמיונות הפכיים. ואין לך ביאר מספיק יותר לזה כמו החלום, וכדלקמן. וזה: כמו ממש הראיה

בהלום, שמתחלפים הנשאים לפניו כרגע אחד, פירוש - כי שם אין עצם הדברים המתחלפים בחלום נראים כלל, אלא כח המדמה מדמה כן

מה שהוא הנשמה במראותיה, וידעת הדברים מה שמגלים לה, אם אמת, אם שקר, כח המדמה מצויר אותם הדברים כשכל האדם

בחדותו, ומצויר לו כאילו רואה העצמים ההם. וכיון שאין הראיה אלא כח המדמה, אם כן אין שייכים כח המשפטים השייכים בעצמים

ההם עצמם, אילו היו נראים באמת מן העין. אלא חולמים לראות נושא אחד, וכמה פעמים מתחלף הנשוא שהוא בחלום עצמו לנושא אחר.

ואינו בדרך שיראה ההתחלפות, כמו שהיה רואה העין אם היה מתחלף הנושא לפניו²⁴. כי אם רואים בדרך אחד, ואחר כך בדרך אחר: ואין

קושיא²⁵ בטעם לומר - הרי עתה לא היה כך, וזה חק כח המדמה. כן הדבר הזה במראה הנבואה - אפשר לראות חזיונות הפכיים, פירוש -

כח יראה דבר אחד, ובהביט עליו להבינו - יתחלף לדבר אחר. והוא סוד - "והחיות רצוא ושוב" (יחזקאל א, יד). והנה בראות העולמות

בכלל עם הקו שבחוסם, או יראו העגולים זה בתוך זה, והקו יורד באמצעו עד הסוף²⁶, ונמצאת עשייה נראית במרכז. וכשהולכים להביט

אל הקו - נראית עשייה בסוף²⁷. ואם יראו אותה בעגולים וכיושר כח אחד - יראו אותה למעלה ולמטה כח אחד²⁸. וראו דוגמא בעה"ז:

אפילו בהקדוץ - והוא מה שאמר רז"ל בענין קבורתו של משה: לעומדים למטה היתה נראית להם למעלה, וכשעומדים למעלה נראית

למטה (סוטה יד). כך הוא הענין בכל מראה העליונות, כי נראת בכל הדיוקנאות, משתנים בכל רגע ממש כבחלום, כמ"ש, שכבר כל המקרים האלה נמצאים בו. וכן כמה עניני סתירות אחרים המוכרחים

בדברי הרב זללה"ה, ואינם סתירות, כי האמת - זה היה נראה, ואפילו